Parašė Žvejas
Trečiadienis, 19 Spalis 2011 20:09

Galima turėti idealią valtį, gerą variklį, tobulus įrankius ir masalus, bet to maža norint pagauti plėšrūną velkiaujant. Velkiaudami dideliuose vandens telkiniuose, dideliuose tvenkiniuose, susidursite su dviem pagrindinėmis kliūtimis: priklausomybė nuo vėjo stiprumo ir tokiuose telkiniuose sunkiau surasti žuvį nei mažame telkinyje. Kita vertus, didesnis telkinys – didesnės žuvys. Kalbant apie plėšrūnus galvoje turime lydekas, starkius ir ešerius.

Galima turėti idealią valtį, gerą variklį, tobulus įrankius ir masalus, bet to maža norint pagauti plėšrūną velkiaujant. Velkiaudami dideliuose vandens telkiniuose, dideliuose tvenkiniuose, susidursite su dviem pagrindinėmis kliūtimis: priklausomybė nuo vėjo stiprumo ir tokiuose telkiniuose sunkiau surasti žuvį nei mažame telkinyje. Kita vertus, diedsnis telkinys – didesnės žuvys. Kalbant apie plėšrūnus galvoje turime lydekas, starkius ir ešerius.

Velkiautojo metas

Pats geriausias metas velkiavimui – nuo rugpjūčio vidurio iki rugsėjo pabaigos. Tarp spinininingautojų vyrauja nuomonė, kad plėšrūnų kibimo pikas – spalis. Dauguma su ta mintimi taip susigyveno, jog intensyviau žvejoti planuoja būtent tuo laikotarpiu. Kai kurių pastebėjimu tai labiau būdinga upėms.

Rudenį kibimas suaktyvėja dėl to, jog žuvys jaučia besiartinančią žiemą ir skuba maitintis. Iš kitos pusės, kuo vanduo šaltesnis, tuo lėtesnė medžiagų apykaita, tuo mažiau maisto reikia žuviai.

Pirmoji orų permaina pagerina kibimą, antroji pablogina. Yra laikotarpis, kurio metu kibimas būna intensyviausias.

Jausdami besiartinančią žiemą ešeriai ir starkiai pradeda medžioti didesniais būriais, vis dažniau pavyksta pagauti didesnių lydekų šiuo metu. Dar vienas rudeniui būdingas požymis – žuvys kimba visą dieną. Jei vasarą geriausias kibimas ryte ir vakare, tai rudenį maždaug vienodas kibimas ištisą dieną.

Velkiavimo taktikos dideliame tvenkinyje

Plėšrūnas, kaip ir jo aukos, mėgsta vietas su nelygiu dugno reljefu. Tad velkiautojui reikia rasti tas vietas, kuriose plėšrūnas gali tykoti grobio, arba tas, kuriose daug smulkmės, kurią persekioja aktyvūs plėšrūnai. Plėšrūno, kuris laukia grobio pasislėpęs, veiksmus galima numatyti, ko negalima pasakyti apie plėšrūną, kuris aktyviai ieško grobio po telkinį. Rasti tokį plėšrūną visuomet sunkiau.

Visuomet efektyviau velkiauti ten, kur nelygus dugno reljefas, gaudant pasyvų plėšrūna galima sutikti ir aktyvesnį.

Tačiau nežinomame telkinyje geras vietas rasti nelengva. Idealu jei turite telkinio batimetrinį planą, tačiau smulkių batimetrinių planų sutikti tenka labai retai. Gana paprasta perspektyvias vietas rasti žiemą. Žvejų gražtų paliktos žymės rodo vietas, kur būriuojasi kuojos, ešeriai bei kita žuvis. Tokiose vietose būna nelygumų, akmenų arba kelmų. Ten ir plėšrūnai. Tokios vietos labai perspektyvios ir vasarą bei rudenį. Taip pat reikia atkreipti dėmesį į vietas, kuriose stovi tinklai. Vietiniai “aborigenai”, aišku, pažįsta savo telkinį ir bet kur tinklų nemerkia. Na, o jei turite echolotą, perspektyvias vietas rasti bus lengviau.

Vien tik kelmynai, akmenynai ir šaknų raizgalynė nelabai tinka žūklei, geresnės vietos ten, kur yra švarių plotelių. Tokiose vietose ne tik mažiau kliuvinių, bet ir didesnė tikimybė rasti žuvį.

Norint gauti geresnį rezultatą masalą reikia pravesti kuo arčiau dugno. Na, o jei velkiaujate ten, kur daug kliuvinių dugne, savaime suprantama, kabinkite masalą, kuris plauks kiek aukščiau.

Tvenkiniuose, kuriuose stipri srovė, žyvys, taupydamos energiją, labiau spaudžiasi prie dugno. Tvekiniuose, kuriuose srovė silpna arba jos beveik nėra, žuvys stovi kiek aukščiau dugno, todėl nebūtina voblerio tempti palei pat dugną. Beje, kuo vandens temperatūra aukštesnė rudenį, tuo plėšrūnas iš didesnio atstumo puola grobį.

Pati žūklės technika gana paprasta. Paprastai reikia išleisti 30 – 50 m valo, judėti pasirinkta kryptimi, stebėti echolotą. Galima plaukti kiek greičiau, jei norite greičiau išsiaiškinti ar žuvis tą dieną aktyvi.

Ešeriai ir starkiai

Gaudant ešerius ir starkius reikia išsiaiškinti, su kokiu plėšrūnu turite reikalą: pasyviu ar aktyviu. Jei ant kabliuko pakliuvo ešerys, o tai visuomet galima suprasti iš silpno pasipriešinimo, geriau nestapdyti valties. Jei plaukiate per ešerių būrį, tai didelė tikimybė, kad greitai užkibs dar vienas. Tai aiškus ženklas, jog radote būrį ešerių. Jei dydis tinka, mes paprastai plaukiame atgal vėl per tą patį būrį ir su GPS pasižymine tą vietą. Po to plaukiame trajektorija panašia į ramunės žiedą, patikrindami aplinkinius plotus. Beje, ešerys nesibijo valties. Vienu metu per tą patį būrį praplaukiame 30 kartų, gylis ten apie 4 m, ir visuomet sulaukiame kibimų.

Jei užkimba starkis, valtį tenka sustapdyti ir ištraukti kitus masalus. Beje, ne visuomet pavyksta suprasti su kuo susidūrėmė – vienišiumi ar būriu. Bet kokiu atveju, ištraukus pirmąjį starkį verta grįžti patikrinti tą vietą dar kartą. Starkiai, aišku, nesibūriuoja taip gausiai kaip ešeriai, bet apie 5

– 10 uodegų pagauti įmanoma.

Upės vagos riba

Kitos įdomios vietos tvenkiniuose – užtvenktų upių vagų ribos. Seniai pastebėta, kad plėšrūnai ir apskritai visa žuvis neabejinga tokioms vietoms. Bet būtent velkiaujant galima greitai patikrinti upės vagos ribą. Ecoloto pagalba greitai rasite upės vagos skardžius ir išsiaiškinsite, kiek tos vietos perspektyvios.

Praktika rodo, kad daugiausia kibimų būna ties ryškiomis upių vagų ribomis 4-8 m gyliuose. Toliau gilėjantys skardžiai ne tokie įdomūs. Ties upės vagos riba geriau plaukti lėtai, su įjungtu echolotu. Ypač perspektyvi vieta – kelmynas ar akmenynas ties skardžiu. Dar praktika parodė, kad daugiau kibimų pasitaiko ties viršutiniu skardžiu jei jis yra 5 – 7 metrų gylyje. Jei viršutinis skardis yra mažesniame gylyje starkių kibimų būna mažiau. Beje, starkiai dažniau kimba ties apatine skardžio riba. Jei domina būtent starkiai, verta patikrinti abu skardžius – gilesnį ir aukštesnį. Man teko keletą kartų aptikti starkius 5 m gylyje ties upės vagos riba, kur jie gana aktyviai maitinosi, o žvejyba 8 m gylyje tuo metu buvo be rezultatų.

Žūklės technika ties upės vagos riba irgi labai paprasta. Jei upės riba kalnuota voblerį vedame kiek auksčiau. Jei nėra kliuvinių, tik kalniukai, nereikia bijoti jei vobleris kartais užklius už kalniukų viršūnių. Jei jaučiate, kad vobleris pradėjo arti dugną galima šiek tiek susukti valo ir pakelti spiningo viršūnę. Tokiose vietose užtenka išleisti 30 – 40 m valo. Plaukiant ties upės riba verta visada įjungti echolotą, jis parodo, kada reikia susukti valą, o kada giliau paskandinti voblerį.

Apskritai, kiekvienam vobleriui turi būti išvyniojamas atitinkamas valo ilgis, kurio neviršijant velkiaujant galima efektyviai keisti jo plaukimo gylį keičiant išleisto valo ilgį. Instinktyvus supratimas, kaip kiek valo išleisti ar susukti, ateina kartu su patirtimi. Tokia savybė ypač praverčia gaudant giliai su giliai nerenčiais vobleriais ten, kur dugno reljefas kalnuotas.

Paprastai žuvis ties upės vagos riba laikosi netolygiai. 1-2 km ruože yra bent 2 – 3 vietos, kuriose smulkios žuvies daugiau ir plėšrūnų daugiau. Visada verta atkreipti dėmesį į smulkmę. Ten kur smulkmė, šalia ir plėšrūnai.

Kalnai

Kita įdomi vieta – kalnai. Iš pirmo žvilgsnio gali atrodyti, kad tokios vietos velkiavimui kur kas blogesnės nei upės vagos ribos ar priekrantės kelmynai. Tačiau tokiose vietose galima labai sėkmingai žvejoti. Tarkim radome plotą su nelygiu dugnu, o gyliai keičiasi nuo 4 iki 8 m. Pirmiausia reikia išsiaiškinti ar dugne nėra kelmų ir jei yra, kiek jų. Jei kelmų nėra arba jų nedaug imame voblerį neriantį į 5 m gylį. Išleidinėti valą nustojame tada, kai tik vobleris pradeda kliūti už kalniukų. Po to galima keisti nėrimo gylį. Be to, nieko blogo neatsitiks jei kurį laiką vobleris nosimi ars dugną. Tai net papildomai vilioja plėšrūnus. Tokiose kalnuotose vietose aktyvi žuvis mėgsta tykoti netoli kalniukų viršūnių, todėl nėra ypatingo reikalo voblerį nardinti giliau nei 5 – 6 m. Be to, plėšrūnas puikiai jaučia viską, kas vyksta virš jo ir griebia masalą iš gelmės.

“Paskendę” ežerai

Dar reikia atkreipti dėmesį į užtvindytus ežerus. Tokios vietos neretai tampa stambių plėšrūnų buveinėmis. Užtvindytų ežerų reljefas dažnai panašus į dubenį. Iš pradžių palengva gilėja, o po to seka vienodas gylis. Dugnas beveik lygus, be jokių kelmynų. Labai perspektyvi vieta, jei ties ežero riba užtvindytas kelmynas. Visa žuvis ganosi tokioje vietoje, o orams atvėsus pasitraukia į gelmę. Tarkim, gylis prie ežero ribos 4 – 5 metrai, o pačiame ežere iki 10 m. Mes kabiname į 8 – 9 m neriantį voblerį ir šūkuojame ešero dugną skersai – išilgai. Jei žuvis jau pasitraukusi į ežero gelmę, kibimo ilgai laukti netenka. Jei kibimo nėra ilgą laiką, reikia patikrinti plotus prie ežero ribos.

Ir dar šis tas… Jei prognozės pranašauja stiprų vėją (4 – 7 m/s) geriau neplaukti į didelį vandens telkinį, tai nesaugu. Idealu, kai vėjas 2 – 5 m/s. Kai visiškai ramu, žuvis kimba prasčiau.